

uvedeného paragrafu spory prázdninovými, při kterých soudní prázdniny nemají (§ 225 odstavec druhý c. ř. s.) na počátek a uplynutí lhůt v opravném řízení vlivu. Bylo tedy dovolání podati bez ohledu na soudní prázdniny, to jest, an rozsudek odvolacího soudu byl doručen dne 11. července 1932, nejdéle dne 25. července 1932. Dovolání podáno však bylo teprve dne 7. září 1932 a je proto opožděné. Po rozumu §§ 471 čis. 2, 474 druhý odstavec a 513 c. ř. s. bylo dovolání odmítnouti.

Čís. 12053.

Příkázání zabavené pohledávky jest samostatným usnesením; soudci jest zkoumati, zda jsou pro ně zákonné podmínky, bez ohledu na pravoplatnost usnesení povolujícího exekuci a zcela nezávisle na něm.

Předpisy §§ 303 a násl. ex. řádu nebrání, by »pohledávky ze vkladů« u peněžních ústavů nebyly příkázány k vybrání, nejde-li o pohledávky ze vkladních knížek.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, R II 351/32.)

Soud první stolice přikázal vymáhajícímu věřiteli k vybrání zabavené pohledávání dlužníka ze vkladů u peněžních ústavů. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Vymáhající věřitel učinil návrh na zabavení vkladů u peněžních ústavů v návrhu jmenovaných. Vkladem u peněžního ústavu jest rozuměti uložení peněz na vkladní knížku u peněžních ústavů. Vymáhající věřitel neuvedl v návrhu, že jde o jiné peněžité pohledávky. V takovém případě lze však vésti exekuci na vklady jen ve smyslu § 296 ex. ř. odebráním vkladní knížky výkonným orgánem a sepsáním zájemního protokolu uloženého pak v soudní kanceláři. Vymáhající věřitel vedl však exekuci na řečené vklady jako na prostou peněžitou pohledávku platební záповědi dlužníku, což zřejmě odporuje zákonu. Přehlédl-li to soud exekuci povolující, měl alespoň soud exekuční zamítnouti návrh na příkázání pohledávek k vybrání, třebaže usnesení o zabavení pohledávek nabylo již právní moci, neboť usnesení o příkázání jest usnesením samostatným, o němž rozhoduje exekuční soud bez ohledu na povolenou již exekuci zabavením.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nelze souhlasiti s názorem dovolacího rekursu, že po pravomoci usnesení povolujícího exekuci nelze příkázání zvlášť napadati z důvodů, jež směřují proti povolení zabavení. Příkázání zabavené pohledávky jest samostatným usnesením a při něm jest soudci zkoumati, zda jsou pro ně zákonné podmínky. Toto zkoumání se děje bez ohledu na pravoplatnost usnesení exekuci povolujícího a zcela nezávisle na něm.

Dovolací rekurs jest však opodstatněn, uváděje, že v exekučním návrhu není uvedeno, že se navrhuje exekuce na vkladní knížky, nýbrž že se v něm žádá jen zcela všeobecně zabavení »pohledávek ze vkladů«. Činí se v něm také návrh na záповědi, stanovené v § 294 ex. ř. při exe-

kuci na peněžité pohledávky. Tak skutečně návrh zněl a podle tohoto exekučního návrhu a údajů v něm obsažených byla exekuce povolena. Předpisy §§ 303 a násl. exekučního řádu nebrání, by pohledávky ze vkladů u peněžních ústavů (jež mohou býti také pohledávkami jen z běžných účtů) nebyly přikázány k vybrání, nejde-li o pohledávky ze vkladních knížek (§ 296 a 305 ex. ř.). Názor rekursního soudu, že prý soud první stolice měl zamítnouti návrh na přikázání pohledávek k vybrání, není správný, pročež bylo dovolacímu rekursu vyhověno a uznáno, jak se stalo.

Čís. 12054.

Obytné domy, jež postavil zednický mistr na prodej a jež zatím pronajal, neslouží provozu jeho podniku (§ 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n.).

Nemovitost, sloužící jinak převážně k provozu kamenolomu a šterkoviště, neslouží ani výlučně ani převážně cementářskému podniku dlužníkovu tím, že z ní bere písek k výrobě cementového zboží.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, R II 379/32.)

Dlužník byl zednickým mistrem, měl kamenolom a šterkovník a vyráběl cementové zboží. Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodané domy dlužníka a za jeho kamenolom, nepřikázal soud první stolice Úrazové pojišťovně dělnické dlužné příspěvky v přednostním pořadí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Vymáhající strana (Úrazová pojišťovna dělnická) žádala, by její pohledávka na příspěvcích 15.792 Kč byla jí přikázána v přednostním pořadí a nárok ten odůvodnila tím, že nemovitosti vl. čís. 1242, 1243 a 1197 sloužily převážně podle dražebního ediktu a odhadního protokolu jakož i podle vyšetření účelu podniku podrobeného pojištění. Napadené usnesení nepřiznalo vymáhající straně nic s odůvodněním, že pohledávka vážně simultanně na všech třech nemovitostech, že se nemůže vztahovati na oba obytné domy, nejvýše částečně na kamenolom, z největší části na výrobu cementového zboží a na stavební živnost dlužníkovu, nebylo ale zevrubně uvedeno, kolik na vydražené nemovitosti připadá, z výkazu nedoplatků jde na jevo, že se částky vztahují na všechny podniky dlužníkovy a rozdělení na jednotlivé části nebylo provedeno. Ve stížnosti uvádí vymáhající strana, že ve smyslu judikátu čís. 150 býv. nejvyššího soudu ve Vídni a § 265 zákona ze dne 15. června 1927 čís. 76 Sb. z. a n. bylo jí účtován peníz 15.792 Kč přikázati, ježto za výdělečný podnik jest považovati všechna odvětví provozovaná dlužníkem a jest je bráti jako celek, jako jeden výdělečný podnik. Nemovitost vl. čís. 1197 je označena v pozemkové knize jako kamenolom a skladiště, z vyšetření pak jde na jevo, že vložka čís. 1242 a 1243 jsou obytné domky, které dlužník vystavěl na prodej a takové obytné domy jest prý považovati za nemovitosti sloužící převážně podniku. Leč stížností nelze přiznati oprávnění. Zadržným příspěvkům Úrazové dělnické pojišťovny přísluší přednostní zástavní právo přede všemi soukromými zá-